

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Admirationis fructus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

quantò magis contra homines prevalebis? Et tamen cor nostrum caute durius, non liquefeit ad hoc incendium; & cum tot causas DEUM amandi habeamus, alià qualibet flammâ capi faciles, etiã fatuos ignes sequimur; & (quod novâ rursùm admiratione dignum est) ad ejus amorem, cui uni amando facti sumus, præduri ac flecti indociles, & tanquam sine sensu peristamus. Ut meritò dolens quisq; exclamet cum S. Bonaventura: *Undiq; me circumdat amor; & P. 2. Stim. c. 2.*
nescio quid sit amor.

§. 2.

Admirationis fructus.

AT neque exercitationem hujusmodi rem otiosam ac sterilem esse putes, aut fructu vacare temporis moram, quam ei tractandæ fortasse deputaveris: quin potiùs id opus existima, plenum esse non modò solatij, sed etiã compendij spiritualis. Siquidem in primis ea divinæ bonitatis admiratio, egregia quædam laus DEI est; quia non admiramur, nisi cujus summam eminentiam agnoscimus, ipsaq; nostrâ admiratione contestamur. Ut quod apud Agellium Musonius dixit Philosophus: *magnam laudem non abesse ab admiratione;* id convertere nobis liceat, & dicere: admirationem à magna laude non abesse; immo ipsam, magnam laudem esse. Etenim si nulla laus hac illustrior esse potest, quàm cum rem quampiam sic commendamus, ut dicamus esse profus admirabilem: ipsa profectò admiratio, magna laus erit; cum actus ipse admirandi, tacita quidem, sed efficacissima sit professio admirabilitatis. *l. 5. c. 1.*

Neque fallor, opinor, si dixerò: magnam eam laudem, quâ beatæ mentes divinam gloriam intermisso conatu concelebrant; in assidua ista (quam paulò antè memorabamus) sempiternæ naturæ, & incommutabilis pulchritudinis admiratione, magna ex parte consistere. *Hac namq; beatæ visio*

De discipl.
monast.

visio (inquit in eam rem B. Laurentius Justinianus) & *visio*
nis admiratio, vita aeterna est.

Rursum: ea ipsa divinae bonitatis, in Unigeniti praesertim passione ac morte relucens, admiratio, confestim amorem ejusdem bonitatis ingenerat, aut sanè conceptum partumve fovet, alit, intendit. Quid enim factu proclivius, quàm ut inflammati, ejus amore rapiamur; cujus praesentem atque incredibilem bonitatem, cum admiratione, contemplamur? Nam, ut de Beatissimis, claro divinitatis conspectu fruuntibus, ait quidam autor inter opera S. Augustini: *Admirantes diligunt, & diligentes admirantur; ut inextinguibiliter per admirationem ardeat dilectio, & suaviter in dilectione ferveat admiratio.*

Super Magnif. t. 9.

Atque ex his porro & isti subnascuntur affectus. Primum suavis quidam & intimus exultantis animi sensus, dum sese conspicit tantoperè à Deo amatum, & tanto propterea à Christo Jesu redemptum. Sic enim & S. Bonaventura parte 1. Stim: cap: 4. fines varios exercitationis circa Domini passionem exponens, considerationi ad compatiendum, subjungit considerationem ad admirandum, & huic considerationem ad exultandum. Uti etiam Henricus Harphius in sua Theologia mystica, magnitudini admirationis subnectit magnitudinem exultationis.

L. 3. c. 39.

Hinc etenim homini completur mens sancta dulcedine; neque mente tantum, sed quasi omnibus etiam membris sui corporis, exultat in Deum amore sui crucifixum, exclamans cum Rege Propheta: *Omnia ossa mea dicent: Domine, quis similis tibi?* Quae quidem est simul admirantis & admirando laudantis; simul (quod ajunt) medullitus intusque sensibus exultantis, oratio.

Psal. 34.

Ex quo etiam existunt festiva voces, gratiq; animi inamantissimum ac beneficentissimum Redemptorem indicantes, quales vel illae sunt in Apocalypsi, Sanctorum Deo & Agno

qui occisus est gratulantium, & omnem suam felicitatem, eis acceptam referentium: vel ejusdem Prophetæ in psalmis suis; ubi modò se ipsum & omnia interiora sua concitat ad benedicendum Deo, qui omnibus suis iniquitatibus propitiatus sit, vitam suam de interitu redemerit, & misericordiâ se coronârit ac cinxerit; modò alios advocat ad beneficiorum ab illo acceptorum conscientiam: *Venite* (inquiens) *Psal. 65.* *audite, & narrabo omnes qui timetis DEUM; quanta fecit Dominus anima mea;* modò quasi ad id ipse per sese non sufficit, provocat res creatas omnes, ut Deum quâ possunt, arte laudent, sibiq; ad ei pro tantis promeritis gratulandû, quasi vicariam aut subsidiariam operam præstent.

Hic est enim deniq; extremus ac potissimus istius exercitationis fructus: incensa nimirum atque insatiabilis, in animo tantam Christi charitatem admirantis ac deamantis, ipsum amantissimum Salvatorem, quibus poterit modis, laudandî extollendiq; cupiditas, ejusq; dulcem misericordiam, non in ista tantum mortali vita, sed multò maximè in beata illa & immortalis in æternum celebrandi. Cùmq; huic muneri, pro eo ac vellet, implendo, quidquid conetur, tamen impari se sentiat; circumspicit omnia, num quid alicunde subsidij sese offerat; invitâtq; proinde in ejus officij societatem cœlum & terram, nec Angelos modò hominésve, sed res universas, etiam insensibiles & inanimas; ut fiat denique quod scriptum est: *Et omnem creaturam quæ* *Apoc. 5.* *in calo est, & super terram, & quæ sunt in mari, & quæ in eo; omnes autèvi dicentes: Sediti in throno & Agno benedictio & honor, & gloria, & potestas in secula seculorum.*

De hoc portò affectu divinæ laudis, uti fructu quodam admirationi agnato, ad quandam materiæ præformationē, & quasi in antecessum hæc posuimus. Alioqui per se digna res est, cui plenius retractandæ ac regustandæ, novo hinc sumpto exordio, caput proprium attribuamus.